

1965 r.

ZASADNICZA KONCEPCJA BUDOWY PROGRAMU
INSTYTUTU PEDAGOGIKI SPECJALNEJ

Zasadnicza koncepcja budowy programu Instytutu Pedagogiki Specjalnej polega na uwzględnieniu czterech podstawowych zadań:

- 1/ kształtowanie warunków sprzyjających jak najbogatszemu i społecznie najgorzystniejszemu rozwojowi osobowości studenta;
- 2/ dostarczenie mu wiedzy o człowieku w normie i poza normą / mechanizmy biologiczne, fizjologiczne, psychologiczne i socjologiczne /
- 3/ dostarczenie wiedzy specjalistycznej w zakresie jednego działu pracy pedagogiki specjalnej i ukształtowanie w nim sprawności wymaganej przez ten kierunek specjalizacyjny
- 4/ doskonalenie technik wychowawczo-dydaktycznych i rewalidacyjnych oraz poprawności osobistej ekspresji.

Ad 1.

Ponieważ praca nad dzieckiem odchylonym od normy wymaga prócz wiedzy specjalistycznej dużej równowagi wewnętrznej oraz specjalnych postaw charakterologicznych a przede wszystkim zrozumienia społecznego sensu tej pracy, kładziemy specjalny nacisk na udostępnienie studentom możliwości pogłębienia ich wiedzy ogólnokształcącej w zakresie takich przedmiotów jak filozofia z logiką oraz socjologia z ekonomią.

Dalsze kierunki ogólnego kształcenia w wychowankach bogactwa wewnętrznego, które oni w różnych formach i na różnych poziomach będą mogli przekazać dzieciom - toż kształcenie ich osobistej wrażliwości na wartości plastyczne, muzyczne i wszelkie inne przejawy piękna. Mamy więc w programie Instytutu wychowanie / studentów / plastyczne i muzyczne oraz udostępnienie w szerokim zakresie kontaktu z dziełami sztuki / muzea, wystawy / oraz z ich twórcami.

Do tej części programu należy również zapoznawanie się z zabytkami historycznymi Stolicy naszego Kraju, jej pięknem i rozbudową oraz branie udziału w przejawach życia naszego Kraju.

W tym celu też staramy się aby układ godzin zajęć studentów / o ile to możliwe / pozwalał na ich pracę własną / w bibliotekach,

pracowniach, wystawach, itp. /

Do zadań Instytutu związanych z ogólnym wykształceniem studenta Instytutu należy w sposób oczywisty uzbrojenie go w wiadomości dotyczące ogólnej polityki Państwa nad dzieckiem normalnym i kalekim oraz nad formami i metodami rewalidacji w skali państwowej. Stąd Instytut kładzie duży nacisk na zapoznanie wszystkich studentów z całokształtem akcji rewalidacyjnej człowieka obejmującej wszystkie okresy życia człowieka, / wykłady rewalidacji upośredzonych dla wszystkich działów specjalistycznych oraz zwiedzanie odpowiednich instytucji zdrowia i opieki społecznej przeznaczonych zarówno dla dziecka normalnego jak upośredzonego. Od tej też podstawowej pracy rozpoczynają studenci studia swoje w Instytucie.

Od. II.

Drugim wielkim działem prac dydaktycznych Instytutu są wykłady i ćwiczenia z zakresu podstawowych gałęzi wiedzy o człowieku normalnym i odchylonym od normy. Instytut stoi tu na stanowisku przyjętym przez świat naukowy, że poznanie mechanizmów bio-psycho-społecznych odchylonych od normy musi się opierać na dobrej znajomości normalnego ich funkcjonowania. To też kładziemy nacisk na pogłębieniu i rozszerzeniu wiedzy o człowieku normalnym w różnych zakresach tej wiedzy / ze szczególnym uwzględnieniem tych zakresów, które szczególnie są potrzebne dla zrozumienia zaburzeń /.

Na tak zbudowanej podstawie dajemy studentom wiedzę zarówno o odchyleniach od normy jak i o podstawowych prawach mechanizmów readaptacyjnych, a więc o zarysowujących się drogach rewalidacji.

Tu należą takie zestawienie przedmiotów wykładanych w Instytucie jak:

anatomia	-	patologia ogólna
fizjologia	-	patofizjologia
rozwój fizyczny dziecka	-	schorzenia dziecięce
psychologia ogólna	-	psychopatologia ogólna
pedagogika ogólna	-	pedagogika specjalna

oraz:

socjologia - patosocjologia

U w a g a: socjologia dotąd nie była wykładana w Instytucie jako przedmiot opracowywany oddzielnie; w niniejszym zestawieniu była ona wymieniona w dziale poprzednim - jako zakres wiedzy ogólnokształcącej, w tym punkcie zaś podkreślamy, że przedmiot ten jest niezbędny w ogólnej koncepcji programu umożliwiając

zrozumienie dla nas tak istotnego podłoża socjologicznego odchylenia od normy / patosocjologia /.

Drugim podstawowym elementem w poznaniu dróg rewalidacyjnych jest psychologia i jej odpowiednik - psychopatologia. W psychologii kładziemy specjalny nacisk na uzbrojenie studenta w znajomość techniki poznawania dziecka.

ad.III. Trzeci człon kształcenia studentów Instytutu - to kształcenie specjalizacyjne w kierunku obranym przez każdego.

Zmierzamy do pogłębienia w nich wiedzy teoretycznej i praktycznej w zakresie ich specjalności. Do tej ostatniej należą metodyki wychowawczo-dydaktyczne oraz doskonalenie specjalistyczne warsztatu pracy, co uzyskujemy przez wykłady metodyków o charakterze konwersatoryjnym oraz parostopniowe praktyki w zakładach, szkołach specjalnych i w pracowniach Instytutu.

ad.IV. Pion czwarty - to pion doskonalenia techniki poprawnej mowy oraz technik wychowawczo-nauczycielskich: techniki żywego słowa, prac ręcznych, technik różnych gałęzi sztuki / plastyka, umuzykalnienie, teatr itd./ oraz technik audiowizualnych. I tutaj również idziemy dwiema drogami: doskonalenie w naszych szkołach tych technik jako i własnych wióviczonych sprawności nauczycieli, które powinni wykorzystywać w praktyce pedagogicznej oraz sprawności z zakresu warsztatu specjalistycznego uwzględniającego metody specjalne danego działu pracy.